

דברות קודש

מאת
נ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת וידא

נאמנא

©
כל הזכויות שמורות
ל'איגוד חסידי בוסטון' {ע"ד}
שע"י קהל 'קדושת פינחס' באסטאן
רח' נועם אלימלך 2 ביתר עילית.

להנצחות לדגל שמחה
או לעילוי נשמת
ניתן לשלוח מייל:

A0799326426@GMAIL.COM

058-325-4668

עיצוב וסדר:
א.ש. אשדוד
0527627127

פרשת וירא

הקרבת האיל, ובכל זאת לא חשכת את בנך את יחידך, שלא היתה הקרבת האיל מתוך הרגשת רווחה על שלא היה צריך לקיים ציווי ה' הראשון להקריב את בנו ממש, אלא להיפך כשהקריב את האיל היה לו את כל ההרגשות כאילו מקריב את בנו ממש, ודברי המלאך היו על כך, שעל אף שבא אליו הציווי לא להקריב את בנו, אעפ"כ לא חשך את בנו ע"י שהרגיש רווחה, אלא בכל זאת השתדל להרגיש בהקרבת האיל כאילו מקריב את בנו. ולכן נאמר אליו דיבור זה והברכות שבו, דווקא לאחר הקרבת האיל.

דברים אלו מיוסדים על מה שמבואר בספ"ק קדושת לוי, וגם ע"פ מה שמובא בספר אמרי שמואל בשם זקה"ק הרבי ר' שמעלקא מניקלשבורג זי"ע שדקדקו על לשון הפסוק (שם יב) עתה ידעתי כי ירא אלוקים אתה ולא חשכת את בנך את יחידך ממני. למה כתב כאן ממני, ותירצו עתה כשאני רואה שאפילו

וישא אברהם את עיניו וירא והנה איל אחר נאחז בסבך בקרניו וילך אברהם ויקח את האיל ויעלהו לעולה תחת בנו. ויקרא מלאך ה' אל אברהם שנית מן השמים. ויאמר בי נשבעתי נאום ה' כי יען אשר עשית את הדבר הזה ולא חשכת את בנך את יחידך. כי ברך אברכך והרבה ארבה את זרעך ככוכבי השמים וכחול אשר על שפת הים וירש זרעך את שער אויביו. (בראשית כב יג-יח).

והקשה כ"ק אאזמו"ר זי"ע מדוע אמר לו המלאך כל הדיבור של יען אשר עשית וגו' ולא חשכת וגו', ואת הברכות, רק לאחר שהקריב את האיל, הרי לכאורה הקרבת האיל היה דבר טפל לענין העקידה, ולמה לא אמר לו כל זאת כבר לפני כן, היינו אחרי עקידת יצחק שהוא עיקר המעשה.

ותירץ כי דברי המלאך אמורים דווקא על הקרבת האיל, והיינו על אשר עשית את הדבר הזה, פירושו

וכ"ק אאמו"ר זי"ע הכ"מ תירץ תירוץ נוסף על קושיית כ"ק זקינו ז"ל, ובהקדם דברי הקול אליהו על המדרש (בראשית רבה נו א) ביום השלישי וישא אברהם את עיניו וגו' (כב ד) זה שאמר הכתוב יחיינו מיומים ביום השלישי יקימנו ונחיה לפניו (הושע ו ב) וכו', עי"ש.

והקשה דהנה אמרו חז"ל (קדושין לט:): שכר מצוה בהאי עלמא ליכא, א"כ היאך אנו ניזונים בזכות המצוות שעשו אבותינו. ותירץ דבאמת המצוה עצמה אין לה תשלומים בעולם הזה, אבל הזריזות וההידור וכיוצא בו במצוות אבותינו, אותן הזכות אנו אוכלים.

וביאר המדרש דהנה התורה הקדושה סיפרה לנו מקודם מכל ההכנות והזריזות שעשה אברהם אבינו ע"ה לקיים מצות העקידה, השכים בבוקר, חבש בעצמו את חמורו ובקע עצי עולה וכו', להודיענו כי מכל זאת אנו אוכלים בעולם הזה, אבל עיקר המצווה שעשה אברהם אבינו ע"ה ביום השלישי נשאר לנו לעתיד לבוא.

וזהו שאמרו חז"ל יחיינו מיומיים, ר"ל כל מה שאנו אוכלים בחיינו הוא ממה שעשה אברהם אבינו ע"ה

מה שאתה מורידו מן העקידה, הוא גם כן בלי שום פניה, מזה ידעתי כי ירא אלוקים אתה. בהעלאה אינו צריך להשמיענו כי אז בוודאי עשה לאהבת יתברך שמו ולא היה שום פניה, אבל החידוש הוא מה שנמנע מלשחוט ליצחק לא להנאתו, רק בשביל שכן צוה לו השי"ת על זה נאמר ממני, שאפילו הירידה היה גם כן ממני, בלי שום פניה.

וכן מצינו במדרש (בראשית רבה נו ז) על הפסוק אל תשלח ירך, אמר לו אחנקנו, אמר לו, אל תשלח ירך אל הנער, אמר לו, אוציא ממנו טפת דם, אמר לו, אל תעש לו מאומה, אל תעש לו מומה. הרי שאברהם אבינו לא שמח כלל בעת אשר צוהו השי"ת שלא לשחטו, ואדרבה היה מיצר על זה שלא עלתה לו לעקוד את בנו עבור השי"ת, ולא נמנע מלעשות כן אלא מפני ציווי השי"ת.

ועל פי דברים אלו יבואר, שכוונתו של אברהם אבינו ע"ה בעת שהקריב האיל על המזבח, היתה כאילו הוא מקריב את בנו ממש, ולכן רק אחר הקרבת איל נאמר לו כי ברך אברכך וגו', כי אצל אברהם היתה הקרבת האיל באותה תשוקה והתלהבות כאילו הוא מקריב את בנו יחידו אשר אהב.

היה על מה שלא היה מצווה ועושה, והוא על מה שכל העבודה שעשה אברהם אבינו באיל היה מכוון כאילו עושה בבנו, שזה לא חלק מקיום המצווה עצמה שעליה הצטווה, ועל מעשה זה היה ראוי לשכר בעולם הזה, על אף שעל עצם קיום המצווה של הקרבת האיל אין שכר בעולם הזה, ועליו יקבל שכר לעתיד לבוא.

ובזה תירץ קושיית כ"ק זקיני ז"ל, דמה שבירך המלאך לאברהם לאחר הקרבת האיל, ולא מיד אחרי עקידת יצחק, הוא בגלל כוונתו בשעת הקרבת האיל כאילו הוא מקריב את בנו, וכשכר על כוונה זו אמר לו המלאך יען אשר עשית את הדבר, הזה ולא חשכת את בנך את יחידך, שבשביל אברהם היה זה כאילו ממש מקריב את בנו, ולכן אחר כך קיבל ברכה השייך גם בעולם הזה, כי ברך אברכך והרבה ארבה את זרעך ככוכבי השמים וכחול אשר על שפת הים, והוא בזכות כוונת המצווה כאילו עושה כל העבודות בבנו, שעל אותה הכוונה לא היה מצווה ולכן

ביומיים, דהיינו בשני הימים הראשונים, הוא הזריזות וההידור כנזכר לעיל, אבל ביום השלישי, ר"ל במה שעשה ביום השלישי דהוא עיקר מצות העקידה, על ידי זה יקימנו לעתיד לבוא ונחיה לפניו, עכ"ל.^א

ואמר כ"ק אבי ז"ל דלפי דבריו יוצא, דמה שאמר הכתוב כי ברך אברכך והרבה ארבה את זרעך ככוכבי השמים וכחול אשר על שפת הים, הוא השכר בעולם הזה על הזריזות וההידור במצוה, ומה שנאמר וירש זרעך את שער אויביו הוא לעתיד לבוא בשכר המצווה עצמה.

והנה פירש"י (כב יג) דעל כל עבודה שעשה אברהם אבינו כששחט את האיל היה מתפלל ואומר יהי רצון שתהא זו כאילו היא עשויה בבני, כאלו בני שחוט, כאלו דמו זרוק, כאלו הוא מופשט, כאלו הוא נקטר ונעשה דשן. ואמר כ"ק אבי ז"ל שאפשר להוסיף עוד על דברי הקול אליהו, דגם כאן השכר בעולם הזה

א. ברש"י (שם) ביאר הכתוב יחינו מיומים. יחזקנו משתי פורענות שעברו עלינו משתי מקדשות שחרבו. ביום השלישי. בבנין בית השלישי יקימנו. מיומים. משתי עתים שעברו עלינו. ביום השלישי. בעת השלישי, ע"כ. ובמצודת ציון פירש יחינו מיומים. הנה שלח לנו רפואה משני העתים שעברו עלינו הוא גלות מצרים וגלות בבל. ביום השלישי. בעת השלישי בגאולה העתידה יקימנו מן הנפילה ונחיה לפניו עד עולם כי לא נבוא עוד לגולה.

הגיע לו שכר גם בעולם הזה, ובנוסף גם קיבל ברכה לעתיד לבוא, וירש זרעך את שער אויביו שהוא בזכות עצם המצוה של הקרבת האיל שעל זה נאמר שכר מצוה בהאי עלמא ליכא, ולכן שכרו הוא לעולם הבא.

וגם אני אענה חלקי לומר, שכוונת כ"ק אבי ז"ל במה שאמר וירש זרעך את שער אויביו שייך לעתיד לבוא, שכוונת 'אויב' הוא היצר הרע, כמו שאמרו חז"ל (סוכה נב.) שלעתיד לבא מביאו הקב"ה ליצר הרע ושוחטו, ולכן מיירי לעתיד לבוא.

בשולחן ערוך (או"ח א ה) כתב טוב לומר פרשת העקדה. ומבואר במשנה ברורה (שם יג) שאומרים פרשת העקידה קודם פרשת הקרבנות, ואין די באמירה, אלא שיתבונן מה שהוא אומר, ויכיר נפלאות ה'. וטעם לאמירת פרשת עקידה, כדי לזכור זכות אבות בכל יום, וגם כדי להכניע יצרו, כמו שמסר יצחק נפשו.

כששחט את האיל היה מתפלל ואומר יהי רצון שתהא זו כאילו היא עשויה בבני, כאלו בני שחוט, כאלו דמו זרוק, כאלו הוא מופשט, כאלו הוא נקטר ונעשה דשן. כמו כן בכל הקרבנות של כל דור, צריך האדם לחשוב בהקרבתו כאלו הקריב עצמו, כאלו חלבו ודמו מוקרבים על המזבח.

ולכן בכל יום דייקא לפני אמירת הקרבנות אנו אומרים פרשת העקידה, שהרי לפי דברינו כל ענין הקרבנות מיוסדים על פרשת העקידה.

עוד טעם יש לומר שהכוונה שאברהם אבינו כיוון בשעת העקידה היתה הדרגה הגדולה ביותר בכוונת לשמה שיכולה להיות, שהרי להעלות את יצחק על המזבח רק

ונראה לי להוסיף עוד שני טעמים למה אומרים פרשת העקידה, על פי דברי כ"ק אבי זקנינו זכרונם לברכה. טעם הראשון, שאיל זה שהקריב אברהם אבינו בהר המוריה, היה הכנה לדורות לקרבנות שהקריבו דורי דורות על מקום זה במקום המקדש. וכמו אז שעל כל עבודה שעשה אברהם אבינו

התפילה אנו מגלים דעתנו ע"י אמירת פרשת העקידה שכל כוונתנו בעת שאנו עומדים בתפילה לפני מלך מלכי המלכים יהא רק למען כבודו ית"ש, וכמו הכוונה של אברהם אבינו בשעת העקידה כך התפילה יהיה למענו יתברך.

והנה כאשר מקיים האדם מצוות שיש להם גם הנאה גשמית קשה לו מאוד לעשותם לשמה, ודוגמא לדבר היא עבודת האכילה שאנו יודעים שיש בזה עבודה רבה ואף פעמים רבות יש בזה ממש מצווה, אך צריך האדם בעת האכילה לעמול עמל רב שיהיה כל אכילתו לשמה.

אולם גם בענינים רוחניים ענין הלשמה היא עבודה רבה. בסידור שלנו מובא לפני ברכת 'אתה חונן' הערה מסידור ראדוויל ומקורו בספר עבודת הקודש, דהגם דהברכות האמצעיות פשטן של דברים הם לצרכינו ואולם הכל הוא לייחד יחוד גדול במדות. גם כשאנו מתפללים צריך להיות עיקר התפילה למען שמו ית"ש², ולא על הצרכים שלנו, וכמו

מפני שזהו רצון הבורא אינו רבותא כ"כ לגבי אברהם אבינו, אבל להוריד את יצחק מן המזבח רק בשביל שזו רצונו ית"ש, מבלי לחשוב על הנאתו, שהרי שוו בנפשכם כי כל אצל כל אב היתה נחה דעתו אם היה נמנע מלעקוד את בנו, והיה רווח לו שב"ה נשאר בנו בחיים, אבל לא כן אצל אברהם שהיה משתוקק לעקוד את בנו והיה לו נסיון גדול שלא לעקוד את יצחק, וזה שלא עקדו היה רק מפני ציווי הבורא, וזו מדריגה נעלה ביותר, וזה היה גודל המדרגה של אברהם אבינו בשעת העקידה.

ולכן לפני שעומדים להתפלל אומרים פרשת העקידה, דהנה מודפס בסידורים הגילוי דעת של הרה"ק מבוטשאטש וכן יש נוסחאות אחרים לומר לפני התפילה שאנו מגלים דעתנו שכשנאמר שמות הקודש בעת התפילה אנו נתכוון לכוונות האמתיות שמובא שם בתפילה.

כן י"ל כי פרשת העקידה הוא הגילוי דעת של הלשמה, שלפני

ג. הרבה הרחיבו בספה"ק בענין זה ואחת נביא הנה מש"כ בספה"ק 'תולדות יעקב יוסף' וזל"ק: ידע האדם שאין התפלה לצורך עצמו, כי אם לתועלת השכינה וכמו שכתב האר"י, דאם מכון לתועלת עצמו, השכינה מקוננת עליו 'נתנני ה' בידי לא אוכל קום' (איכה א יד). ועוד הרבה הוא בספה"ק עיי"ש.

כן דברינו אמורים לגבי הבחורים הלומדים בישיבה שיש שלומדים בשביל שיהיה להם שם טוב ועי"כ ימצאו שידוך טוב, הגם שלימוד התורה הוא ענין רוחני, בכל זאת קשה להגיע לדרגה של תורה לשמה, שלימוד התורה יהיה אך ורק לשמה.

עבודת ה' לשמה' אינה עבודה פשוטה. אברהם אבינו זכה לעשות לשמה גם כשהוריד יצחק מהמזבח, והגם שאולי היה לו הנאה שניצל יצחק בנו, בכל זאת כוונתו היתה אך ורק למען כבודו ית"ש.

יעזור השי"ת שיהא שיח שפתותינו חשוב ומקובל ומרוצה לפניך כאילו הקרבנו קרבנות באותה בחינה של אברהם אבינו, ושנזכה לעבדו בלבב שלם למען כבודו ית"ש עדי נזכה לביאת גוא"צ בב"א.

שאמרתי פעם כוונה במה שאנו אומרים לפני תפילת שמו"ע 'ה' שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך', שאנו מבקשים שה' שפתי תפתח, שהתפילה שלנו יהיה בעיקר על ה', ופי יגיד תהלתך, שעיקר התהילה שאנו אומרים יהיה תהילות ה'.

נשאלתי פעם בשמה של בת ישראל כשרה שהתאוננה שקשה עליה להתפלל בשבת שהרי אסור לבקש בקשות בשבת, ואמרה שאינה מרגישה טעם של תפילה בתפילות השבת. ואמרתי להשיב לה שתדע נאמנה שלא התחילה להבין מה היא תכלית התפילה, שהרי תכלית התפילה אינה בשביל שיהיה לנו הזדמנות לבקש בקשותינו, תכלית התפילה הוא בשביל הבורא ית"ש, וזה שייך גם בשבת.

מתוך רעוא דרעוין שב"ק פרשת וירא תשפ"ב

שב"ק פר' לך לך תשפ"ג

דרשה לפני קריאת התורה בהיכל ביהמ"ד 'קהל יראים' דחוסט בארא פארק

אולם אנשי העיר טענו שהאח הגדול אינו מתאים כ"כ לתפקיד, ובאם האח הגדול יכהן כרב לא תתנהל העיר כראוי ולא יראו ברכה במעשה ידם. רבי שמואל היה נבוך, מצד אחד לא רצה לבנות את אחיו הגדול, ומנגד גם הבין מה שאנשי העיר טענו שזו טובת העיר. עמד ונסע להגאון הגדול רבי חיים עוזר גרודז'ינסקי זצ"ל לקבל דעת תורה שיאיר עיניו להדריכו בדרך ישרה. לבסוף יעץ לו רבי חיים עוזר שלא יקבל את הרבנות כדי שלא לבייש את אחיו הגדול.

בלית ברירה מינו ראשי הקהילה את האח הגדול לכהן כרב העיר, אמנם הקהילה וראשיה לא האירו פנים לרבם החדש, רבי שמואל הרגיש בכך

ויאמר ה' אל אברם לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך (בראשית יב, א).

רבו המפרשים לדקדק טעם אמרו ה' לאברם לך לך ב' פעמים, הלא די אם היה אומר לו ה' 'לך' פעם אחת, ולמה כתיב ב' פעמים לך.

ונראה לבאר הדבר על פי מעשה שהיה: אביו של הגאון רבי שמואל רוזובסקי ז"ל מר"י פוניבז' היה הגאון רבי מיכל דוד רוזובסקי זצ"ל והיה הרב של העיר גרודנא, והיה לו שם ישיבה, וכשנסתלק לעולמו רצו אנשי העיר שבנו רבי שמואל ימלא את מקומו. רבי שמואל סירב בגלל שהיה לו אח שהיה גדול ממנו בשנים,

ג. את הסיפור הזה ראיתי השבוע ושמתתי בזה מאוד, שהרי כ"ק אאמו"ר זי"ע שהיה המרא דאתרא כאן בביהמ"ד היה תלמידו של רבי שמואל רוזובסקי בעת שלמד בימי בחרותו בישיבת פוניבז', ובעת שהגיע רבי שמואל לעיר בוסטון לצרכי רפואה שאל אודות אבי ודרש בשלומי.

להנאתך לטובתך. כמו שאנו רואים שע"י וותרנותו והליכתו לארץ ישראל ניצול ונשאר בחיים, וזהו ב' פעמים לך לך.

עוד אפשר לפרש ולומר 'לך לך' שהאדם נהיה הולך מעלה ומעלה ע"י ה'לך', ע"י שהוא מוסר משלו בשביל אחרים, וזהו 'לך' היינו איד נהיה אדם להולך, ע"י 'לך' שהוא מוסר את כולו עבור השני.

והנה בשבת קודש זה י"א מרחשון הוא יום היא"צ של רחל אמנו, וענין הוותרנות היה מדתה של רחל אמנו. ידועים הם הפסוקים על רחל אמנו שאומרים בהפטרה של יום השני של ראש השנה (ירמיהו לא יד-טז) כה אמר ה' קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים רחל מבכה על בניה מאנה להנחם על בניה כי איננו. כה אמר ה' מגעי קולך מבכי ועיניך מדמעה כי יש שכר לפעלתך נאם ה' ושבו מארץ אויב. ויש תקוה לאחריתך נאם ה' ושבו בנים לגבולם.

ובמפרשי הקרא מובא מדרש אגדה שהלכו אבות ואמהות לפיים את הקב"ה על שהעמיד מנשה דמות בהיכל ולא נתפיים, נכנסה רחל,

והיטב חרה לו הדבר ולא יכול היה לשאת את המצב הזה שהוא רצוי להם יותר על חשבוננו של אחיו, ובצדקותו ובענוותנותו החליט כי הוא יעזוב את גרודנא ואת האזור כולו, ובכך קיווה כי הוא ישכח מלבם של בני הקהילה, ויקל עליהם לקבל את מרותו של אחיו ברצון.

ספקות רבות היו לרבי שמואל על הצעד שעומד לעשות, צדדים רבים היו לכאן ולכאן והחליט כי יערוך גורל הגר"א כדי ליישב את הספק, ואכן הפסוק שיצא בגורל הוא הפסוק שכתוב בפרשתינו, 'יאמר ה' אל אברם לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך, ואעשך לגוי גדול ואברכך ואגדלה שמך והיה ברכה'.

תוצאות הגורל הכריע את הספק ורבי שמואל שם פעמיו לארץ ישראל כפי אשר הורה לו הגורל. לימים הבינו כי מידותיו הנעלות ואצילותו המופלאה בויתורו על כס הרבנות, היא אשר עמדה לו והצילה אותו מציפורני הנאצים ימ"ש.

על פי המעשה הנ"ל יש לפרש בלשון הפסוק 'לך לך' היינו שההליכה תהיה לך ובעבורך, וכמו שמפרש רש"י

יפה למדת סנגוריא, יש שכר לפעולתך ולצדקתך שמסרת סימנך לאחותך. ויש תקוה לאחריהך, יש לך מקום לצפות לאחרית טוב לבניך כי בגמול זה ישובו בניך לגבולם.

יעזור השי"ת שזכותה של רחל אמנו תגן עלינו ויקיים בנו ושבו בניו לגבולם, עם ביאת גוא"צ בכ"א.

אמרה לפניו רבוננו של עולם רחמי מי מרובים רחמיך או רחמי ב"ו הוי אומר רחמיך מרובים, והלא אני הכנסתי צרתי בתוך ביתי שכל עבודה שעבד יעקב את אבי לא עבד אלא בשבילי, כשבאתי ליכנס לחופה הכניסו את אחותי, ולא די ששתקתי אלא שמסרתי לה סימני, אף אתה אם הכניסו בניך צרתך בביתך שתוק להם, אמר לה

סעודת צפדא דשבתא

בשמחת השבע ברכות לבת ב"ק אדמו"ר מבאטאשאן שליט"א

חדב"ן ב"ק מרן אדמו"ר זי"ע

עב"ג החתן הדב משה לנגסאם ני"ו

טבעו בעולם בעבור קיום הציזיו של לך לך מארצך וכו'.

ואמר על פי דברי אביו ב"ק אדמו"ר זי"ע על הפסוק צא מן התיבה וגו' (בראשית ה, מז), ורמז בזה על תינוק היוצא ממעי אמו לאוויר העולם, שעד שגולד, מלאך מלמדו כל התורה כולה וכיון שבא לאוויר העולם בא מלאך וסמרו על פיו ומשכחו כל התורה כולה (גדה ל:), וזהו צא מן התיבה, שעל אף שלכאורה יש שלימות

לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך ואעשך לפני גדול ואברכך ואגדלה שמך והיה ברכה (יב, א-ב). וברשי, שאודיע טבעך בעולם.

ב"ק אדמו"ר זי"ע אמר בשלום זכר לנכדו לוי יצחק הלוי ני"ו בן לאחי ב"ק אדמו"ר שליט"א בהיילנד פארק שצריכים להבין מהו שהיה הקב"ה צריך להבטיח לאברהם אבינו ע"ה שכר שיגדיל את שמו ויודיע

היה רגיל ובו היה לו נח, וע"י קשיים, מניעות ועיכובים הוא מסוגל לעצמו מחדש את עבודת הבורא ב"ה, בזה יש בידו להתעלות ולהתרומם הרבה מעבר למעלה שבה היה לפני לידתו, ועל כך השמחה.

ובמנו כן צריך להיות עבודת האדם בכל ימי חייו, שצריך לשמוח כשמתמודד עם קשיים חדשים בעבודת הבורא.

ויש להתאים מילים אלו גם לענין חתן וכלה שגדלו בבית הוריהם וכשמגיע זמן החתונה צריכים לקיים בעצמם 'על כן יעזוב איש את אביו ואמו' לעזוב את בית הוריהם שהתרגלו בה, אמנם צריכים הם להבין שרק כך יגיעו לשלימות הרצויה.

היום י"א מרחשון הוא יומא דהילולא קדישא של המאור העינים זי"ע, והחתן והכלה שניהם הם צאצאיו, ונגיד מדברי תורתו. המאור העינים מבאר הפסוק 'לך לך' שהאדם נהיה הולך ע"י ה'לך', ע"י שהוא מעלה העינים הגשמיים ה'לך' לבורא ית"ש. ביאור זה חשוב ונחזק מאוד לחתן וכלה, כשהם מקימים את ביתם, בית

כשהתינוק לומד תורה במעי אמו, בכל זאת הציווי הוא לצאת לאוויר העולם ולשכוח את התורה ולהתחיל להתגדל ולהתעלות בכוחות עצמו וע"י כך מגיע לשלימות גדולה ומעולה יותר מהמצב של תינוק במעי אמו.

והנה אברהם אבינו ע"ה היה עוסק בקירוב רחוקים ופרסום שם ה' במקומו, ועל פי דרך העולם לא היה רוצה לשנות את מקומו ולעבור למקום חדש שהאווירה שם אחרת והחברה שם שונה, ושם להתחיל מחדש בפעילות של הפצת שם ה', ולכן הקב"ה היה צריך גם לבאר לו שאדרבה, האמנם ששינוי האווירה קשה הוא, בכל זאת רק ע"י השינוי וההתמודדות עם הקושי, הוא יכול להגיע למעלות גדולות שלא היה מסוגל להם במקומות שגדל בהם והיה רגיל אליהם מקטנות.

וזהו שיש לשמוח בלידת תינוק, שעל אף שער עתה במעי אמו היה לו כל מה שצריך למחייתו ללא צער והיה יושב ולומד כל התורה כולה, ולכאורה בלידתו יש נפילה וירידה מהמעלה שהיה בה, ולשמחה מה זו עושה. אלא שאדרבה, ירידה זו צורך עלייה, שע"י שיוצא מהמקום אליו

כדכתיב (בראשית כד סג) ויצא יצחק לשוח בשדה, וברש"י מהמדרש שזה לשון תפילה. דאברהם אבינו התפלל להקב"ה שיהיה לו לעזר במלחמתו כנגד המלכים⁷.

עוד בפסוק הנ"ל, בשפתי חכמים על רש"י (שם) כתב, והא אין מקרא יוצא מידי פשוטו שנאמר שמנה עשר ושלוש מאות, ותירץ ודאי כל השמונה עשר ושלוש מאות הלכו עמו כדי להבהיל המלכים שלא יתחזקו כנגדו, ואף על גב דהוא לבדו היה ג"כ מנצח אותם כי אין מעצור לה, מכל מקום לקחום כדי להסתיר הנם, שיהא לו התחזקות מן הטבע, ולכך לקח כמנין אליעזר לרמוז שהכל היה בשביל אליעזר.

במילים אלו מונח יסוד גדול באמונת ה', שאע"פ שאברהם לקח איתו שלש מאות ועשר אנשים, הבין שכל זה רק השתדלות, ועיקר הניצחון היה ע"י אליעזר, והוא אלקי אבי בעזרי, וכוח התפילה כדאמרן. ודברים אלו מורים לנו שעל אף השתדלותנו העיקר הוא סייעתא דשמיא.

לה' ולתורתו, עליהם לידע שגם חלק הגשמי של הבית, היינו כל העבודות שעושים בבית, יש להעלותם שיהיה לעבודתו ית"ש.

ואסיים באמרה שאמרתי בשנה שעברה במלוה מלכה בבית אחי הרה"צ רבי אברהם הלוי הורוויץ שליט"א, על הפסוק וישמע אברם כי נשבה אחיו וירק את חניכיו ילידי ביתו שמנה עשר ושלוש מאות וירדף עד דן' (בראשית יד יד). ומפרש רש"י, שמונה עשר ושלוש מאות - (גדרים לב) רבותינו אמרו אליעזר לבדו היה והוא מנין גימטריא של שמו.

והנה זקיני הרה"ק רבי אברהם מסערעמין זי"ע (ספר דגל מחנה יהודה) מבאר שבאמת לא לקח לו לעזר שום איש, אך אלוקים היה בעזרו, היינו שהיה לו אמונה ובטחון בהקב"ה שיעזור לו, וזהו 'אלי עזר'. וזה שרמזו לנו רש"י ז"ל 'והוא חשבון של שמו', כי אברם עם מלת בטחון בגימטריא שלש מאות ושמונה עשר, וזה חשבון של שמו.

ואמרתני לפי דבריו, ששלוש מאות ושמונה עשר היו מנין 'שיח', ומרמז על שיח שהוא תפילה

7. והשתא מצאתי יסוד לדברים אלו ששיח הוא לשון דיבור בספה"ק 'קדושת לוי' בפרשתנו עיי"ש.

יעזור השי"ת שיזכו החתן וכלה לבנות בית נאמן בישראל לתפארת המשפחות, ושהזיווג יעלה יפה, ויעזור השי"ת שאמי מורתי תליט"א תזכה לראות רוב נחת ותענוג מכל צאצאיה מתוך בריות גופא ונהורא מעליא, וגם לרבות גיסי היקר כ"ק אדמו"ר מבאטאשן שליט"א, וכל המשפחות יזכו אי"ה לראות רוב נחת ותענוג דקדושה מכל צאצאיהם, עדי נזכה לביאת גוא"צ בב"א.

ודבר זה צריכים החתן והכלה לדעת, שגם בשלום בית יש את הענין של השתדלות, והוא מה שקיבלו הדרכה איך צריכים להתנהג באופן שיהיה שלום בית בע"ה, אבל צריכים לדעת שהעיקר הגורם הוא סייעתא דשמיא, וראיתי מובא שהאריו"ל היה מתפלל בכל יום בתפילת שומע תפילה שיהיה לו שלום בית עם אשתו, ומה נעני אנן בתריה.

הוצאות הגליון נדבת
ידידנו הר"ד אשר ישראל פיטרמן הי"ו
לדגל שמחת הולדת הבת למזל"ט

שמחת הקידושא רבא יתקיים השבת פד' וירא בצפרא דשבתא
בביהמ"ד זרע לוי רח' אם הבנים 20

יזכה לגדלו לתודה לחופה ולמעשים טובים
ולרוות רוב נחת ותענוג דקדושה מכל יוצ"ח
בבריות גופא ונהודא מעליא